

päbisliid saemama. Siis töötab noorem wend oma laulu heast, misga ta metsad, logedad ja muite õhu elustab, et laululinnud igale poolt figinewad. — Vahe aegl vinnud Soome tuuslal ema neil lõdunut, sellega ta laugemale ei saanud lui. It u mäele, kuhu jumalik vägi röövli mabapillutonud ja Linda liipipakub meondanud, et lõrsket lešteneist lõdogi siusama ei peaseks. — Poed leidivad koju tulles pesa tühja ja jälgi õue pealt, et siin head ei mõida jündind olla. Noorem wend lähb ehitelis isa hauale, sealt mere saldale maatama, kas eht lustil emajälgi järele jäänuud. „Laene weerib laene jälgil neli noode varetus sel,” aga need ei annud märki, ega toonud sõnumid. Senni fui teised wennad magama heites nõupidawad home eidejälgi otsuma minna, fargab —

Meljandomas laulus noorem wend lõdalt laene-
tesse ja haffab Soome poolt ujuma. „Tugew fäsi lõhkus laeneid, pessis laneid merepinnal” teadmata, et sed esimeses teeläigis idu juba varjul puhkas, mis temale maralist lahtumist füit ilmasti pidj lašmatama. Põbjja nael ja wana wan-
ker taewa loel juhivad teda mereeteel, tunni ta ühe saare saldale jduab ja natuke wäsimust puhfab. Ülinudes tahab ta filmi parajalt langutada, tungib tütarlapse kena laul tema förra. Selga wästa kolju toetates, jalad mere pinnal istub Kalewipoeg lõdal, kust tema filmi füritates laululinnu tö-
mine varjus, tule ääres näeb, kes enda näpul fedratud ja lõu-
endiks lõhfutatud langaid valvab, mis pleegile pandud. Ka-
lewipoeg meelitab, wästa lauldes piigat enese poole; lartes astub tütarlaps jamm sammut ligemale ja istub wiimaks noore mehe förra. Warem fui soit töuseb, olivid noo-
red südamed ennast ühendonud. Älitset fui unenäust är-
fades halab piiga lisatama; wanemad orwawad sisa esiteks unenäufs, siis largab Saare taat asemelt, sasib membla läte ja tormab waatama, mis tütre fija sünntanud. Wõdra mehe tugew suju lõhandaab tema julgust, tütar ei julge pisaras filmi ülestõsto, aga Kalewipoeg, eßitust märfamata, küsib kohkumata, kas eht Soome tuuslal eile õhtu füit mööda sõud-
nud. Saare taat ei olla teda näinud; ta nõuab eisust: füit maalt ja sugust noormees sundinud. Kooplifult kuulutab

Kalewipoeg oma fugu ja sundimise paifa, aga saab ta isa ja ema nime arvaldanud, lohkub tütarlaps, tuigub salda sõr-
male, ja libiseb eht lufutab ennast sealt merde. Kalewipoeg viiskab ennast sedamaid tema järel mere põhja, aga wilu,
sügav sängise ei anna saaki enam tagasi. Nooremche pea töuseb laenetest üksi nähtawale. „Jumalaga, isa furba!”
hüüab ta — „tütar sulle satub wette, ema müsse warga wör-
fu, wiletsad meie wenniesed, ünnetumad ühtevärtli.” Mure lõdunt ema párasst ei anna temale mahti tütorlast lahetieda,
tema ujub wesiteel edasi. Tütarlapse wanemad lähwad pika rehadeega metd riisuma, et eht lapse sealt leiak, nemad fuulwad laulu loentest, mis selgest näitab tähendama, et nende laps füit põrmu põlmest juba lablunud.

„Wiendama laulu hakkatusel leame Kalewipoega Soo-
me rannas, kus ta wärské hommili õbu wilus wäsimust pub-
foma lähb. Ümberringine rabu loomuskes uinutab teda
sügavast magama. Senni fui tema puhlab, lähb jutustaja upunud Saare piiga wanemaid waatama. Nemad ei olnud
füil (veel 4. laulus) oma tütari, waid tema asemel ühe kottsa-
muna, wana randkübara ja noore tamme merest riisunud.
Puu istutakse liige sambale, kus nende sadund tütar enne
lustil ennast liigutanud; munas pannasse raudkübarage, kus
pääsal päikeste terad ja öösel eit sängis teda audub, tunni
noor kottas wälijä tuleb, kellel üks weise mehike tiiva all. —
Nüüd läheb laulik Kalewipoale tagasi, seda vilasi unest la-
rastatud parajalt ärkamas leiab. Tema töötab Soome maal
laugemale, isetallatud radadel, ühtepuhku waates, kas eht
lustil kahte pinnalt eide jälgi nähtawale töödmak. Wiimaks
filmab ta mäe harjalt ergu, orus tuuslari talu, ja pere-
mehe puude varjul puhamas. Kalewipoeg tömbab noore
tamme juurtega tükis maast, laastab osjad külest, et tugema
wembla saab, misga ta edasi lähb, maa pinda sammude
all wanqulates. Ehmatusel ülesärkanud tuuslar leiab wae-
walt aega, pihi täie udjuulgi põuest rõita ja üdiasõnul elus-
tud sendama puhuda; kus suled tunletiivul läbiistiku seerel-
des raudriides sõameesteks endid meondawad, ja fui jala
ja hobuse vägi lange mehe peale langewad. Tema